

3. Ali ob upoštevanju namena členov 12, 13 in 14 Direktive 2000/31/ES, ki se nanašajo na odgovornost ponudnikov storitev informacijske družbe, in ob upoštevanju dejstva, da je v več državah članicah obstoj tožbe pogoj za izdajo začasne odredbe prepovedi, ki velja, vse dokler se postopek ne konča, ti členi določajo posamezne pravice, na katere se je mogoče sklicevati v obrambi v postopku civilne tožbe zaradi širjenja neresničnih trditve, ali pa pomenijo pravne ovire za vložitev te tožbe?
4. Ali se pojma „storitve informacijske družbe“ in „ponudnik [storitev informacijske družbe]“ iz člena 2 Direktive 2000/31/ES in člena 1(2) Direktive 98/34/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES, uporabljata za informacijske storitve v elektronski obliki, ki jih prejemnik storitve ne plača neposredno, ampak se plačajo posredno s komercialnim oglaševanjem na spletni strani?
5. Ali se ob upoštevanju opredelitve „ponudnik [storitev informacijske družbe]“ iz člena 2 Direktive 2000/31/ES in člena 1(2) Direktive 98/34/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES, spodaj naštetih primeri štejejo za „izključni prenos podatkov“ ali „shranjevanje v predpomnilniku“ ali „gostiteljstvo“ za namene členov 12, 13 in 14 Direktive 2000/31/ES:
- (a) časopis na neplačljivi spletni strani, na kateri se objavi elektronska različica tiskanega časopisa z vsemi članki in reklamami, v PDF ali v drugi podobni elektronski obliki;
- (b) časopis v elektronski obliki, ki je prosto dostopen in katerega ponudnik je plačan iz oglasov, ki se oglašujejo na spletni strani. Informacije, ki so objavljene v časopisu v elektronski obliki, priskrbijo zaposleni pri časopisu in/ali neodvisni novinarji;
- (c) plačljiva spletna stran, ki ponuja storitev iz točk (a) in (b)?

Pritožba, ki jo je El Corte Inglés, S.A. vložila 30. maja 2013 zoper sodbo Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 20. marca 2013 v zadevi El Corte Inglés proti UUNT – Chez Gerard (CLUB GOURMET) (T-571/11)

(Zadeva C-301/13 P)

(2013/C 207/57)

Jezik postopka: španščina

Stranki

Pritožnica: El Corte Inglés, S.A. (zastopnika: J.L. Rivas Zurdo in E. Seijo Veiguela, odvetnika)

Druga stranka v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT)

Predloga

- Sodba Splošnega sodišča z dne 20. marca 2013 v zadevi T-571/11 naj se v celoti razveljavi;
- stranki ali strankam, ki nasprotujejo tej pritožbi, naj se naloži plačilo stroškov.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

1. Kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj

Načelo pravne varnosti zahteva „nedvoumno ubeseditve, na podlagi katere se lahko zadevne osebe jasno in natančno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi“. To načelo je povezano z načelom varstva legitimnih pričakovanj, ki določa, da je treba upravne odločbe, ki odstopajo od prejšnjih, ki so lahko njihovim naslovnikom ustvarile legitimna pričakovanja, obrazložiti.

Način, kako španska sodišča uporabljajo španske sloganske znamke (registrirane med veljavnostjo smernic iz leta 1997), je v očitnem nasprotju z upravni aktoma Skupnosti iz postopkov z ugovorom B 877 714 in R 571/11 ter s sodbo Splošnega sodišča z dne 20. marca 2013: ker je imel oddelek za ugovore dvome glede navedbe prejšnje znamke, bi jih moral odpraviti s tem, da bi od španskega urada za patente in znamke zahteval pojasnilo glede tega vprašanja ali pa od te stranke zahtevati, naj se izjavi v svojo obrambo.

2. Očitno napačna presoja dejanskega stanja

V skladu s sodbo naj bi bilo dokazano, da je nasprotna znamka registrirana za razred 35 in varuje storitve v zvezi z oglasnimi stavki, ki se uporabljajo kot slogan pri trženju, rabi ali uporabi proizvodov iz razredov 29, 30, 31, 32, 33 in 42. UUNT naj bi vedel za obstoj svoje odločbe z dne 17. julija 2006, v kateri je upošteval navodila za preizkus španskega urada za patente in znamke z dne 11. novembra 1997 o sloganskih znamkah (priloga 4) in sodbi španskega Tribunal Supremo z dne 25. februarja 2004 in 30. maja 2008.

To, da se zahteva, naj stranka navaja in dokaže, da se varstvo njene prejšnje znamke nanaša na iste proizvode, kot jih zadeva prijava, naj bi pomenilo očitno napačno presojo, saj naj bi to pomenilo zahtevati primer enake uporabe. Tako naj bi zaradi napačne presoje dokazov in dejstev ostalo neodgovorjeno glavno vprašanje: člen 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (¹).

3. Napačna obrazložitev izpodbijane sodbe

V izpodbijani sodbi je sicer (v točki 35) priznan pomen sodbe Atomic ⁽²⁾, ki se uporabi, kadar UUNT že ima na voljo informacije o nacionalnem pravu (točka 41), vendar naj bi bilo to protislovno, saj se takrat ne uporabi po uradni dolžnosti.

V točki 45 je navedeno, da pred UUNT ni mogoče trditi nečesa, kar je bilo zatrjevano v drugih postopkih pred UUNT, vendar naj ne bi bilo obrazloženo, zakaj mora biti tako.

Z opustitvijo vsakršne primerjalne analize znamk, resničnim tožbenim razlogom (točka 55 sodbe), naj bi bila tej stranki odvzeta možnost obrambe.

4. Verjetnost zmede

Splošno sodišče naj bi kršilo pravico do obrambe s tem, ko ni odločilo o verjetnosti zmede v smislu člena 8(1)(b) Uredbe (ES) št. 207/2009. K tožbenim razlogom, navedenim v točkah od 19 do 22 tožbe, v glavnem spada napačna presoja verjetnosti zmede. V skladu z navedeno sodno prakso je treba verjetnost zmede v javnosti presojati celovito, ob upoštevanju vseh upoštevanih dejavnikov posameznega primera.

⁽¹⁾ Uredba Sveta z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1).

⁽²⁾ Sodba Splošnega sodišča z dne 20. aprila 2005 v zadevi Atomic Austria proti UUNT – Fábricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), T-318/03, ZOdL, str. II-1319.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour de cassation (Francija) 4. junija 2013 – Haeger & Schmidt GmbH proti Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacquesu Loriu, Dominiqueu Miquelu, likvidacijskemu upravitelju družbe Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

(Zadeva C-305/13)

(2013/C 207/58)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Cour de cassation

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Haeger & Schmidt GmbH

Tožene stranke: Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques Lorio, Dominique Miquel, likvidacijski upravitelj družbe Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali in pod katerimi pogoji je lahko glavni namen špedicijske pogodbe, s katero naročitelj špediterju, ki ravna v svojem imenu in na lastno odgovornost, zaupa organizacijo prevoza blaga, ki ga bo špediter opravil z enim ali več prevozniki za račun naročitelja, prevoz blaga v smislu člena 4(4), zadnji stavek, Rimske konvencije z dne 19. junija 1980 o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih ⁽¹⁾?
2. Če se špedicijska pogodba lahko šteje za pogodbo o prevozu blaga v smislu zgoraj navedenega člena 4(4), vendar pa posebne domneve o določitvi prava iz te določbe ni mogoče uporabiti, ker ni hkratnosti, ki se zahteva s to določbo, ali je treba besedilo prvega stavka te določbe, v skladu s katerim splošna domneva iz člena 4(2) ne velja za pogodbe o prevozu blaga, razlagati tako, da sodišče prava, ki se uporablja, ne poišče na podlagi te domneve, ki je nikakor ni mogoče uporabiti, temveč na podlagi splošnega načela o določitvi prava iz člena 4(1), to je tako, da poišče državo, s katero je pogodba najtesneje povezana, ne da bi posebej upoštevalo državo, v kateri ima stranka, ki je opravila izpolnitev, značilno za pogodbo, sedež?
3. Če za špedicijsko pogodbo velja splošna domneva iz člena 4(2), ali se lahko, če je izvorni naročitelj sklenil pogodbo s prvim špediterjem, na katerega mesto je nato vstopil drugi špediter, dopusti, da se pravo, ki se uporablja v pogodbenih razmerjih med naročiteljem in tem drugim špediterjem, določi glede na kraj sedeža prvega špediterja, pri čemer se šteje, da se pravo tako določene države na splošno uporablja za celotno špedicijo?

⁽¹⁾ Konvencija o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih, na voljo za podpis 19. junija 1980 v Rimu (UL L 266, str. 1).